

която не се мъркаше жива душа, той разбра, че надеждата за спасение и тукъ не е много голѣма.

Кой ще му помогне? Кой знае, че е тукъ? Само севернитѣ лисици и бѣлитѣ мечки можеха да му дойдатъ на гости. Но отъ тѣхъ Мешко не се боеше, додето съ него бѣше върната му пушка.

Все пакъ, тукъ е по-безопасно, отколкото на леда всрѣдъ морето, реши Мешко и почна да мисли, какъ по-добре да се нареди, за да може по-дълго да чака. Той си знаеше, че все ще се случи нѣщо, което ще му помогне да стигне до нѣкое селище, стига да не губи надежда. И затова най-напредъ се залови да си направи колиба. Мешко бѣше вече свалилъ всичко отъ гърба на тюлена до една голѣма снѣжна прѣспа и, като се върна най-последно и за лопатитѣ, видѣ, че морскитѣ вълни бѣха изхвърлили на брѣга и самия тюленъ. Зарадваниятъ Мешко веднага одра кожата на тюлена, заби лопатитѣ въ дебелия снѣгъ, опъна кожата около тѣхъ и колибата бѣше готова. И когато бѣше вече постлалъ мечешкитѣ кожи и се готвѣше да си легне да подрѣмне, чу че нѣщо забръмча въ далечината.

— Да ме не викатъ Мешко ако това не е аеропланъ! — извика той и излѣзе отъ колибата. Наистина, въ далечината бръмчеше аеропланътъ на Мешковитѣ приятели.

— Тука, хей хора! . . . Тука! — завика Мешко, макаръ да знаеше, че нѣма да го чуятъ. Но изглежда, че тия, които бѣха въ аероплана, забелязаха Мешковата колиба, която единствена се чернѣеше срѣдъ бѣлата пустиня, защото бързо завикаха и се отправиха къмъ Мешко.

Въ тая минута, обаче, Мешко видѣ нѣщо страшно. Когато аеропланътъ бѣше вече съвсемъ близо, моторътъ му изведнажъ престана да бумти и гордата крилата машина полетѣ като стрела къмъ земята.

Който и да бѣше другъ на Мешково мѣсто, щѣше да падне въ несвѣсть отъ страхъ. Но нашиятъ Мешко и тоя пжтъ се показа герой и се спусна съ всички сили къмъ мѣстото, дето падна аеропланътъ. Аеропланътъ се бѣше забилъ почти цѣлъ въ дебелия снѣгъ, само опашката му стърчеше отвънъ снѣга.